

Netwerk tegen Armoede
Vooruitgangstraat 323 bus 6 - 1030 Brussel / tel. 02-204 06 50 / fax : 02-204 06 59
info@netwerktegenarmoede.be / www.netwerktegenarmoede.be

De kinderbijslag socialer maken? Ja, maar met de nodige voorzichtigheid.

De kinderbijslag zal na de verkiezingen in mei van dit jaar hoog op de politieke agenda staan. Als gevolg van de staatshervorming komt hij naar Vlaanderen –in Brussel naar de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Het Netwerk tegen Armoede dringt aan op een hogere kinderbijslag voor kwetsbare gezinnen, maar waarschuwt ook voor ondoordachte plannen.

Een krachtig wapen tegen (kinder)armoede...

Vorig jaar in november organiseerde Decenniumdoelen, een samenwerkingsverband van sociale organisaties tegen armoede waar ook het Netwerk tegen Armoede deel van uitmaakt, een studiedag met als titel 'Vlaamse kinderbijslag: kan Vlaanderen de uitdaging aan?'¹ Sprekers waren o.m. Michel Vandebroeck van het Expertisecentrum voor Opvoeding en Kinderopvang van de UGent, en Wim Van Lancker, onderzoeker bij het Centrum voor Sociaal Beleid Herman Deleeck.

Vandebroeck was duidelijk: elk beleid gericht op meer kansen voor de meest kwetsbare kinderen (kinderopvang, onderwijs, opvoedingsondersteuning...) kan maar resultaten boeken als het gepaard gaat met een performante sociale zekerheid, versta: met een vangnet dat zorgt voor voldoende financiële bescherming van het gezin waarin het kind opgroeit. Van Lancker kwam vervolgens met sprekende cijfers.

Zo stelt hij vast dat de sociale toeslagen in de huidige kinderbijslag (het gezinsinkomen is laag en de rechtgevende ouder of andere volwassene is alleenstaand, is met pensioen of langdurig werkloos, langdurig ziek of heeft een handicap; het kind is wees, geplaatst of heeft een handicap) wel degelijk bij de gezinnen terecht komen voor wie ze bedoeld zijn: 44,9% van de sociale toeslagen gaat naar gezinnen in het laagste inkomensdeciel, 24,1% naar gezinnen in het 2^e inkomensdeciel, 15,6% naar het 3^e...

Daarnaast is er de quasi automatische toekenning van de kinderbijslag. Hoewel ook de kinderbijslag nog steeds niet waterdicht is –wij komen daar op terug- is de onderbescherming (mensen krijgen niet waar ze recht op hebben) veel minder dan in andere stelsels van de sociale zekerheid en de bijstand. Zo slaagt men er nu al in om voor meer dan 95% van de kinderen een recht op kinderbijslag te openen en laten de gegevensstromen tussen betrokken instellingen al in grote mate toe de meest voordelige berekening voor het gezin in kwestie te maken.

Wij voegen daaraan toe: de kinderbijslag is onvoorwaardelijk én vrij besteedbaar door het gezin. Hier geen financiële afstraffing voor vb. spijbelen zoals bij de Vlaamse studietoelage of bij het niet langsgaan

¹ Het gezamenlijke standpunt van Decenniumdoelen kan u nalezen op www.decenniumdoelen.be

bij de consultaties voor het jonge kind van Kind en Gezin (een idee dat voorlag bij de afgevoerde Vlaamse kindpremie). Sancties die niet alleen niet effectief zijn, maar ook nog eens de aanpak van het vastgestelde probleem bemoeilijken omdat de financiële problemen van het gezin toenemen. Hier ook geen afhankelijkheid van het wel of niet aanwezig zijn van voorzieningen (Vandenbroeck verwees vb. terecht naar ongelijke investeringen in kinderopvang in kansarme buurten) of een te enge keuzevrijheid in het besteden van het budget (uiteraard zijn vb. sport, cultuur en vrije tijd uiterst belangrijk voor de ontwikkeling van een kind en ook arme gezinnen besteden hier een groot deel van hun gezinsbudget aan, maar als je het geld plots hard nodig hebt om je huishuur te kunnen betalen en je hebt de vrijheid om het daar aan te besteden, dan weet je wel waar je je prioriteiten legt en is dat óók in het belang van je kinderen. Met deze of gene 'gekleurde' premie heb je die vrijheid niet meer).

Uiteraard is ook de hoogte van het basisbedrag zelf –voor alle rechthebbende kinderen op dezelfde manier berekend- voor kwetsbare gezinnen belangrijk.

Van Lancker: in Vlaanderen leeft 11,2% van de kinderen in armoede, zonder het huidige systeem van kinderbijslag zou dat 18,6% zijn (voorlopige simulatie voor 2012). Voor gezinnen met kinderen is dat respectievelijk 9,4% en 15,4%. Voor grote gezinnen (met kinderbijslag 11,4%, zonder 24,7%) en eenoudergezinnen (19,9% met en 38,2% zonder) en gezinnen waar er minstens 1 kind is met een aandoening (9,5% met en 31,7% zonder, cijfers van de RKW) zijn de verschillen zéér groot. De kinderbijslag speelt dus nu al een belangrijke rol in de bestrijding van de armoede bij gezinnen met kinderen.

Laat dat een krachtige waarschuwing zijn voor alle hervormers. Het Netwerk tegen Armoede zal elke hervorming die méér bescherming biedt aan kwetsbare gezinnen toejuichen. Maar avonturen, hoe goed bedoeld ook, waarbij –zelfs een deel van de- gezinnen die het vandaag al moeilijk hebben, morgen een deel van hun bestaande bescherming zien afnemen, of waarbij nieuwe gezinnen slachtoffer worden van armoede, zien wij *niet* zitten.

...maar nog niet krachtig genoeg.

Voor het Netwerk tegen Armoede staat voorop dat (gezinnen met) kinderen niet tot armoede mogen worden veroordeeld. Een gezinsinkomen moet toelaten waardig te leven en de overheid moet dat via haar sociale bescherming kunnen garanderen. Dé vraag is dan hoe.

Wij herhalen hier met aandrang onze vraag aan de politieke wereld om bij de federale regeringsvorming na de verkiezingen van 25 mei e.k. eindelijk over te gaan tot het optrekken van de laagste uitkeringen tot de armoedegrens én om die ook welvaartsvast te maken. We herhalen: dat kost inderdaad véél geld (naar schatting 1,5 miljard euro per jaar), maar dat geld kan gevonden worden als daarvoor de politieke wil bestaat (men doet het wel voor andere dingen, denk aan de 6 miljard per jaar voor de notionele interestaftrek en de recente bijkomende lastenverlagingen voor werkgevers die, volgens een berekening van ABVV, al opliepen tot 1,35 miljard). We dringen er ook op aan dat de bestaande fiscale lastenverminderingen voor gezinnen met kinderen minstens op het huidige niveau worden gehandhaafd en waar mogelijk versterkt (toeslag op de belastingvrije som in de personenbelasting volgens de rang van het kind, met een extra voor kinderen jonger dan 3 jaar, gehandicapte kinderen en voor alleenstaanden met kinderlast -al dan niet omgezet in een krediet kinderen ten laste; aftrek voor kinderopvang; vermindering van de onroerende voorheffing per kind ten laste).

Mochten we abstractie kunnen maken van verschillen in voorwaardelijkheid, automatisering en de vrijheid van besteding –wat we, zoals hiervoor al gezegd, *niet* doen- dan leek het tot nu toe logisch de

uitkeringen vanuit sociale zekerheid en bijstand voor de volwassene die voor het kind zorgt, fiscale lastenverminderingen voor kinderen in de personenbelasting en de kinderbijslag als één geheel te bekijken. Na de overdracht van de kinderbijslag aan de gemeenschappen is dat wat ons betreft onmogelijk geworden.

Het Netwerk tegen Armoede past voor een beleid waarbij (gezinnen met) kinderen de speelbal worden in een heen-en-weer tussen verschillende overheden. De ene overheid die minder doet en verwacht dat de andere wel zal inspringen, dat kan voor ons niet. Het is trouwens maar de logica zelf van een staatshervorming dat ieder beleidsniveau de eigen bevoegdheden maximaal uitput. Het eigen beleid van de Vlaamse regering en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie voor (gezinnen met) kinderen moet daarom ook maximaal inzetten op armoedebestrijding. Voor het Netwerk betekent dat: méér doen voor kwetsbare gezinnen *binnen* de eigen bevoegdheden.

Maar wij gaan een stap verder. Wij legden reeds uit waarom de kinderbijslag voor ons ook na de regionalisering een *onvoorwaardelijk en door gezinnen vrij besteedbaar budget* moet blijven. Extra financiële steun voor kwetsbare gezinnen moet daarom voor ons in de eerste plaats door een verhoging van de kinderbijslag. In elk geval wensen wij geen verschuivingen te zien van een deel van de huidige rechten in de kinderbijslag voor die gezinnen naar dienstverlening, zélf s al heeft men daarmee een armoedebestrijdend effect op het oog in die dienstverlening. Om 2 voorbeelden te geven: extra inspanningen voor kansengroepen in de kinderopvang of de maximumfactuur in het secundair onderwijs staan bijzonder hoog op ons verlanglijstje, maar ze betalen met –zelfs een deeltje van- de kinderbijslag die kwetsbare gezinnen nu krijgen? Wij zeggen neen.

We zijn terug bij Van Lancker. Die stelt 3 zaken vast. Ten eerste is de kinderbijslag ‘koopkracht’ verloren in de voorbije 20 jaar. Men bespaarde door het totaal volume van de uitgaven voor kinderbijslagen de welvaart niet te laten volgen. Ten tweede: hoewel de kinderbijslag daardoor de facto iets selectiever werd (het aantal kinderen dat recht heeft op een sociale toeslag steeg, vooral sinds de invoering van de toeslag voor eenoudergezinnen in 2007, en men halveerde de leeftijdstoelage voor kinderen van de eerste rang in 1997, maar niet voor kinderen met een sociale toeslag), blijkt uit berekeningen dat de totale uitgaven voor kinderbijslag nog altijd vrij homogeen verdeeld zijn over alle inkomensgroepen. Ten derde dan. De sociale toeslagen komen dan wel terecht bij de gezinnen voor wie ze bedoeld zijn –zie hiervoor- ze zorgen bij die gezinnen maar voor een heel beperkte daling van de armoede (4,4%, berekening van Van Lancker) omdat het soortelijk gewicht van de sociale toeslagen in het totale volume aan uitgaven erg klein is. De focus ligt in het kinderbijslagstelsel nog altijd erg op ‘iedereen evenveel’.

Wij voegen er nog een ‘ten vierde’ en een ‘ten vijfde’ aan toe. Voor een aantal mensen dat het hard nodig heeft bestaan er geen sociale toeslagen, denken we vb. aan werkende mensen met een zeer laag inkomen. Voor een aantal andere mensen zijn de regels te weinig soepel of zorgen de formaliteiten toch nog voor problemen. Wat vb. met mensen die langdurig werkloos zijn, maar (al dan niet tijdelijk) geschrapt door de RVA, mensen die hun handicap niet laten erkennen of niet erkend krijgen? Volwassenen die de zorg voor een kind opnemen, zelf in aanmerking zouden komen voor een sociale toeslag, maar geen toeslag ontvangen omdat het recht op kinderbijslag is geopend via een volwassene die geen recht heeft op toeslagen...

Ook de berekening van het basisbedrag in de kinderbijslag zorgt trouwens voor problemen en uiteraard voelen mensen voor wie die kinderbijslag cruciaal is in het gezinsinkomen dat een stuk meer. Zo is er natuurlijk de lage rangtoelage voor het eerste kind, in mindere mate ook nog die voor het tweede kind, wat zeker voor kleine gezinnen een probleem is. Ook de leeftijdstoelage staat niet in verhouding tot de

grotere kosten die er zijn wanneer kinderen opgroeien. Onderzoek uit 2012 van Bérénice Storms en Kristel Bogaerts (UA) toont dat de dekkingsgraad van de kinderbijslagen daalt naarmate de kinderen ouder worden.

Conclusie? Het mag best wat méér zijn. Streefdoel? Wij durven denken dat zeker voor alle gezinnen met een laag inkomen de kinderbijslag en de fiscale lastenverminderingen samen de volledige 'kost' voor de kinderen (en dat zijn dus ook een deel van de 'gedeelde' kosten in het gezin zoals huisvesting, energie...) moet gedekt zijn. Iets wat vandaag –zelfs met inbegrip van het recht op studietoelage in Vlaanderen- niet het geval is (Storms en Bogaerts, 2012). Of dat dan niet kan voor àlle gezinnen met kinderen, want een kind is toch een kind? Het Netwerk tegen Armoede steunt zeker het behoud van een basisbedrag voor iedereen, al was het maar vanuit de zorg om een voldoende groot draagvlak en het feit dat ook beter begoede ouders een bijdrage leveren aan de financiering. Maar bij beperkt budget moet de prioriteit armoedebestrijding zijn.

Onzekerheid over het budget...

Er rijzen heel wat vragen rond het beschikbare budget voor de kinderbijslag. Zal dat ongeschonden de bevoegdheidsoverdracht overleven? En welke marges zullen er zijn om eventuele verliezen te compenseren, laat staan te voorzien in extra bescherming voor kwetsbare gezinnen in de kinderbijslag?

Om te beginnen ziet het er naar uit dat puur organisatorisch de operatie al geld zal kosten. De overdracht van gebouwen en personeel, het uitsplitsen en aanpassen van gegevensstromen en IT, de noodzaak aan een stuk 'dubbel werk' door de federale instellingen en de nieuwe Vlaamse en Brusselse verantwoordelijke diensten (eerst voor de begeleiding en een 'warme' overdracht van de rechthebbenden, daarna wellicht ook om rechten van gezinnen met kinderen over de 4 nieuwe kinderbijslagstelsels heen te blijven garanderen, denk aan gezinnen die verhuizen...) Tot op vandaag kennen we de kost van die operatie niet, maar verwaarloosbaar zal die niet zijn. Tenzij men zou inleveren op de hoge graad van automatisering en de know how die nu bestaat bij de verschillende uitbetalingsinstellingen rond complexe gezinssituaties, hetgeen uiteraard niet de bedoeling kan zijn.

Er is ook onzekerheid over de overgedragen middelen zelf. Uit een presentatie over de financieringswet in november vorig jaar van Axel Mathot, begrotingsexpert van de SERV, onthouden we dat er daar serieus wat adders onder het gras zitten. Zo waarschuwt hij ervoor om de federale dotaties na de staatshervorming zomaar per overgedragen bevoegdheid te bekijken. Weliswaar heeft men ervoor gekozen op de dotatie voor de kinderbijslagen geen responsabiliseringsbijdrage af te houden (een compensatie voor de verwachte snellere groei van de hogere opcentiemen op de personenbelasting dan die van het BNP), men doet dat wel op andere dotaties (bij het overgekomen arbeidsmarktbeleid zelfs tot 50%) en het staat de gewesten en gemeenschappen vrij om met die budgetten te schuiven zoals zij willen. De vraag is dus waar men zijn prioriteiten zal leggen, maar óók of men wel altijd zal kúnnen vermijden om geld bij het een weg te halen, wil men het ander nog overeind houden. Om maar iets te zeggen: een woonbonus –waar men nu al van weet dat die bij ongewijzigd beleid buiten proportie op de begroting zal gaan wegen- raakt wellicht niet zo snel hervormd als een kinderbijslag. Na de eerste 10 jaar en in mindere mate ook in de 10 volgende jaren –waarbij er een evenwichtsmechanisme is voorzien- is het ook maar de vraag of de eigen fiscale inkomsten wel zullen zijn wat men er nu van verwacht (quid vb. als de federale overheid de personenbelasting verlaagt en dus ook de opcentiemen mee dalen?)

Daarnaast is er de bijdrage van de gewesten en gemeenschappen in de sanering van de overheidsuitgaven die met Europa is afgesproken en dat zijn geen kleine bedragen: 151 miljoen euro in

2014, 760 miljoen in 2015, 1,53 miljard in 2016, na 2017 is er nog een jaarlijkse 'vergrijzingsbijdrage' van 40 miljoen, na 2028 nog van 15 miljoen. Het moet al raar lopen als men bij dat alles zijn oog niet laat vallen op de kinderbijslag. En dan spreken we nog niet eens over het feit dat men bij het bepalen van de dotatie voor de kinderbijslag zelf geen welvaartsvastheid heeft ingecalculleerd, of over de verschillen die -na een overgangperiode van 20 jaar (deels al na 10 jaar)- zullen spelen tussen de werkelijke behoeften voor kinderbijslag per gemeenschap en de manier waarop die behoeften berekend zijn in de financieringswet (men houdt geen rekening met de verdeling over de gemeenschappen van het aantal rechthebbenden dat nu recht heeft op een sociale toeslag-zoals het er nu uitziet vooral een Waals en Brussels probleem; men hanteert een verdeelsleutel die enkel rekening houdt met kinderen van 0-18 jaar, terwijl ook een groot deel van de 19-24jarigen momenteel nog kinderbijslag ontvangen-vooral een Vlaams probleem).

Zou het dat onze politici enkel spreken van een hervorming van de kinderbijslag omdat er nu eindelijk 'homogene' bevoegdheden zijn en men van het 'momentum' van de staatshervorming wil gebruik maken om de voorstellen tot verbetering waar men al lang op broedt nu eindelijk om te zetten in daden? Of moeten we vrezen dat men met hervormingen vooral besparingen bedoelt? Decenniumdoelen –en dus ook het Netwerk tegen Armoede- eiste in november dat de Vlaamse regering minstens het huidige voor Vlaanderen beschikbare budget zou garanderen. Indien dat betekent dat er extra middelen moeten worden gezocht om eventuele tekorten op te vangen ontstaan na de overdracht, so be it. Besparingen op de kinderbijslag zijn voor ons onaanvaardbaar. Maar daarmee is niet alles gezegd.

Ons recept.

Het Netwerk tegen Armoede wil dat wordt nagedacht over een versterking van de herverdeling in de kinderbijslag. Vraag is dan hoe.

Is een lager basisbedrag aanvaardbaar om daarmee de sociale toeslagen te versterken? Wij zijn daar niet op uit, maar als dat een piste wordt moeten kwetsbare gezinnen met kinderen na het optellen van basisbedrag en toeslagen er wel nog op vooruit zijn gegaan. Geen vestzak-broekzak dus voor die gezinnen. En vergeet niet: er zijn ook kwetsbare gezinnen die niet van de huidige sociale toeslagen kunnen genieten, hoe los je dat op?

Vinden we 'foefelen' met de rangorde een goed idee? Ongelukken zijn hier rap gebeurd: bij het omdraaien van de rangorde –zeg maar, meer geld voor het eerste kind, minder voor het 3^e en volgende-zorg je wel voor de kleine gezinnen (die nu inderdaad minder bedeed zijn), maar snijd je op een onverantwoord ingrijpende manier in het gezinsbudget van grote gezinnen (stel: je krijgt morgen nog 2x 90,28 euro voor je 3^e en 4^e kind i.p.v. 2x 249,41, reken maar uit wat een bloedbad dat betekent voor zo'n gezin). Ook bij het afschaffen van de rangorde –zeg, elk kind in het gezin krijgt (zonder de leeftijdstoelage) evenveel- krijg je dat effect. De vraag is trouwens maar wat je op die manier extra kan doen voor de kleine gezinnen, gesteld dat je dit voor ieder klein gezin wil doen. Ze zijn met zoveel dat je de bedragen per rang sowieso zal moeten beperken wil je dit niet ten koste van de sociale toeslagen laten gaan. Maar zelfs dan vinden wij dit onaanvaardbaar, want je treft niet alleen de grote gezinnen, een uitbreiding van de sociale toeslagen is dan bij constant budget niet meer mogelijk. Tenzij je dit soort 'vereenvoudigingen' in het basisbedrag enkel voor de rechthebbenden op de toeslagen zou gaan doen, maar weerom geldt: niet iedereen die nu een toeslag nodig heeft krijgt hem en wij willen niet dat kwetsbare mensen er in de feiten op achteruit gaan. Enkel in kwetsbare gezinnen de eerste, eventueel ook de 2^e rang, dan maar wat meer geven? Misschien wel een goed idee.

De leeftijdstoelagen versterken? Ja voor kwetsbare gezinnen. Neen voor iedereen als dat ten koste gaat van budgetten die naar meer herverdeling zouden kunnen gaan.

Komaf maken met de ingewikkelde manier waarop nu via een volwassene het recht moet worden geopend, dus aan alle kinderen, in welk gezin ze ook wonen en wat ook hun achtergrond is, het recht op kinderbijslag geven? Ja, absoluut, maar vergeet niet voor mensen die nu een hoger basisbedrag hebben in de gewaarborgde gezinsbijslag te voorzien in gelijke rechten via de sociale toeslagen.

Moeten de huidige sociale toeslagen worden opgetrokken? Het aandeel van die toeslagen in het totale budget ook? Ja, zeker wel. Decenniumdoelen vroeg om een verdubbeling van het budget (nu is dat 6,5% van de totale uitgaven, wordt dan 13%) voor de sociale toeslagen, het Netwerk tegen Armoede onderschrijft die eis, maar wil zich daar niet op vastpinnen. Als het (zelfs veel) meer moet zijn, dan moet dat.

Kan er worden nagedacht over het uitbreiden van de bestaande sociale toeslagen naar andere 'categorieën'. Ja, we noemden al de werkende armen, mensen die wel werkloos zijn maar geschapt van hun werkloosheidsvergoeding (het kan voor ons niet dat een gezin 2 keer gestraft wordt en dat er ook nog eens gevolgen zijn voor de opvoeding van de kinderen), we denken ook aan daklozen (hoe doen zij dat terwijl ze geen domicilie hebben, leefloon kan wel, maar kinderbijslag niet?), aan kinderen van mensen zonder wettig verblijf (we garanderen die kinderen toch ook het recht op onderwijs, waarom dan geen recht op kinderbijslag, het gaat om kinderrechten en als je deze mensen geen geld wil geven, zorg dan tenminste voor een tussenkomst in natura die hun grondrechten garandeert), er zijn wellicht nog wat groepen.

Moet het dan niet veel eenvoudiger? 'Schaf dat ingewikkelde en deels lekke systeem van sociale toeslagen af en vervang het door een inkomensgerelateerde toeslag'. Als Netwerk tegen Armoede zijn wij niet enthousiast. Er zullen mensen voor in aanmerking komen die het niet nodig hebben, quid vb. met goed verdienende ouders die zichzelf een laag loon uitbetalen vanuit de persoonlijke bvba? Het systeem dreigt op die manier teveel te kosten, waardoor er minder overblijft om meer te doen voor zij die het echt nodig hebben. Maar zelfs als je misbruiken of oneigenlijk gebruik zou kunnen uitsluiten (een vermogenskadaster zou daartoe al een eerste stap zijn), dan nog is dit voor ons een onvoldoende precies instrument. Het officieel gekend inkomen weerspiegelt immers niet altijd wat mensen écht in handen hebben als gezinsbudget (dat kan te wijten zijn aan schulden, maar ook aan het moeten betalen van alimentatie, de keuze voor een iets duurdere aflossing van een hypotheek omdat huurwoningen voor grote gezinnen nu eenmaal niet altijd beschikbaar zijn, hoge gezondheidskosten die niet noodzakelijk volledig gedragen worden door de ziekteverzekering...) Het Netwerk tegen Armoede ziet daarom momenteel enkel heil in een *versterking* en *verfijning* van de bestaande toeslagen, aangevuld met een *resttoeslag* voor wie aantoonbaar een probleem heeft met zijn gezinsbudget maar hetzij geen recht heeft op andere toeslagen, hetzij daarmee nog onvoldoende geholpen is (vb. bij schulden, maar dat willen we niet voor iedereen, niet alle gezinnen met schulden zijn arm). Een (zo automatisch mogelijk 'getriggerd') sociaal onderzoek lijkt ons daarbij de enige realistische uitweg om uit te maken of iemand rechthebbend is.

Ook het vraagstuk van het beheer van de kinderbijslag houdt ons trouwens bezig.

Jongeren die vertrekken uit het ouderlijk huis, waarbij niet enkel hun ouders hun inkomen fors zien dalen (zeker als er nog andere kinderen in het gezin zijn, want die dalen dan nog eens in rang ook), maar ook zichzelf omdat hun rangorde daalt (indien het over een tienermoeder gaat daalt bovendien ook nog eens

de rangorde van haar kind). Indien een jongere die zelf zijn kinderbijslag ontvangt ook leefloon ontvangt wordt deze ook meegeteld voor de berekening van zijn bestaansmiddelen en in veel gevallen ingehouden op wat hij nog van het OCMW ontvangt. Onredelijk lange schorsingen of onterecht ingehouden toeslagen omdat er onduidelijkheid ontstaat over rangtoeslagen of wie de volwassene is die het recht opent. Moeilijkheden rond het aantonen van het inkomen (vb. bij eerder werk in het buitenland) of het maximum toegelaten aantal werkuren bij studenten. Vertraging bij het uitbetalen van de kinderbijslag aan ouders die hun kind zien terugkeren uit de bijzondere jeugdzorg omdat die laatste dat niet of veel te laat meldt aan de uitbetalingsinstelling, non take up van sociale toeslagen door mensen die gevraagd worden hun laag inkomen aan te geven maar dat niet doen of daar moeilijkheden mee ondervinden omdat ze snel wisselen van job of deeltijds werken, een ouder bij wie het kind inwoont en die zijn of haar recht op een sociale toeslag misloopt omdat het een andere volwassene is die het recht opent, die geen recht op toeslag heeft, maar niet weet dat er door de ander kan worden afgezien van zijn recht op kinderbijslag... Er zijn nog wel wat situaties die vandaag al voor kopbrekens zorgen en schreeuwen om een antwoord.

De enorme know how en performantie bij de uitbetalingsinstellingen waar we het eerder al over hadden mag ook daarom niet verloren gaan. En bijkomende drempels in het leven roepen bij de reorganisatie van het beheer is voor het Netwerk tegen Armoede zeker geen optie. Mensen zelf hun kinderbijslagfonds laten kiezen? Een zeer goed recept voor onderbescherming. Andere spelers –zoals mutualiteiten of zorgkassen- inschakelen? Kan voordelen hebben, maar wat als je bijdragen niet zijn betaald? Enzovoort. Het is opletten geblazen.

Het Netwerk tegen Armoede pleit dus voor een socialere kinderbijslag dan vandaag, maar hoopt ook op veel gezond verstand bij de hervormingen. Anders is deze bevoegdheidsoverdracht een stap achteruit.